

Streszczenie. Katecheza IX. Ks. Maciej Ostrowski. Podstawowe formy współpracy misyjnej.

U podstaw wszelkich misyjnych kroków stoi przekonanie o obowiązku misyjnym każdego chrześcijanina. Pan Jezus wskazał uczniom pewne warunki działalności misyjnej. Mówił, żeby nie brać „dwóch sukien”, nie zabierać „trzosy ani torby”, ubrać jak najprostsze obuwie – sandały. Chciał wskazać, że skuteczność misji nie opiera się na bogatych środkach. U jej podstaw jest ufność w Bożą opiekę. Misja to Boże dzieło. To Chrystus puka do drzwi ludzkich serc. Ja mam tylko pomóc, by te serca się otwierały. Chrystus powiedział też: „Posyłam was jak owce między wilki” (Łk 10,2). Misjonarz musi spodziewać się trudności, a nawet wrogości. Jest uzbrojony w odwagę, płynącą z przekonania o obecności przy nim Chrystusa.

Należy pamiętać, że wszelkie działania misyjne zaczynają się ode mnie samego; ja mam nie tylko poznać naukę Chrystusa o obowiązku misyjnym, ale sam nawiązywać głębsze więzi z Chrystusem. Misjonarz jest także człowiekiem miłości; aby mógł głosić każdemu bratu, że jest kochanym przez Boga i on sam może kochać, misjonarz musi dawać świadectwo miłości względem wszystkich. U podstaw działań misyjnych leży także głębokie przekonanie o konieczności dzielenia się Ewangelią, ale też gotowość do rozgłaszania w świecie Dobrej Nowiny.

Trzeba wśród wszystkich ochrzczonych rozwijać i umacniać duchowość misyjną, poprzez bliższe poznawanie Chrystusa i Jego nauki. Wiara w Boga, poznanie Chrystusa, jest w pierwszym rzędzie łaską płynącą z góry. To nie człowiek sam jako pierwszy dociera do Boga, ale Bóg schyla się do człowieka. Dlatego w działalności misyjnej tak ważna jest modlitwa. Sam Jezus zachęcał do gorącej modlitwy o robotników na Boże żniwo. Do modlitwy dołączają się „duchowe ofiary”. Chrześcijaństwo zawsze było przekonane, że ofiary w postaci oddania Bogu swych życiowych doświadczeń, chorób, cierpień są nieocenioną wartością dla wszystkich aktywności Kościoła. Mają one moc wypraszania Bożych darów.

Ważną formą współpracy misyjnej jest świadectwo chrześcijańskiego życia. Musimy też coraz bardziej zdawać sobie sprawę, że tzw. stare kraje chrześcijańskie coraz bardziej laicyzują się i oddalają od Boga. W naszych środowiskach ważne jest przejrzyste świadectwo wierności Ewangeli,

konsekwentnego życia według chrześcijańskich zasad moralnych, nieunikania publicznego wyznawania wiary.

Ze świadectwem chrześcijańskiego życia ściśle łączy się dążenie do świętości. Jeśli nawet piękne słowa i argumenty nie przekonają innych do wiary, to przekona ich piękne życie, pełne dobra, poświęcenia dla innych, wierności chrześcijańskim zasadom, heroiczne zaangażowanie w posługi na rzecz potrzebujących.

Ważnym elementem dla rozwoju współpracy misyjnej jest już samo podtrzymywanie pamięci o misjach. Na pierwszym miejscu pamięć o osobach, które im się poświęciły bezpośrednio: kapłanach misjonarzach, zakonnikach, siostrach zakonnych, członkach instytutów misyjnych, świeckich wolontariuszach. Naturalnie potrzebne misjom są ofiary materialne. Misje wymagają ogromnego zaplecza, np. w postaci kościołów, kaplic, sal katechetycznych i parafialnych, środków transportu. Sami misjonarze nie posiadają środków na swoje utrzymanie: mieszkanie, wyżywienie, ubezpieczenie. Pracują zwykle wśród ubogich. Stąd liczą na pomoc z zewnątrz. Misjonarze troszczą się zwykle najpierw o materialne potrzeby społeczności, do których zostali posłani. Budują nie tylko zaplecze do aktywności religijnej, ale wznoszą i utrzymują szpitale, przychodnie lekarskie, szkoły, internaty, ochronki, stacje opieki dla chorych, hospicja i wiele podobnych dzieł. Wsparcie materialnych potrzeb stanowi ważny filar współpracy misyjnej.